

Miss-verkiezing ... In Zwart/Wit

Het was in die woelige jaren 1958, 1959, eerste helft van 60, toen Congo, in razende vaart, op de onafhankelijkheid afstevende.

Koning Boudewijn had goed zeggen : "Nous allons vers l'indépendance sans attermoiments funestes, mais sans précipitation inconsidérée."

Om dezelfde tijd stootte een helderziende minister (zeldzaam exemplaar) een hartenkreet uit : "je ne sais pas où nous allons, mais je sais que nous y allons vite ...».

Tja, het was een woelige tijd ! Het ene Afrikaanse land na het andere werd onafhankelijk. Er was de Wereldtentoonstelling in Brussel, waar Congolese politici in wording kennis maakten met Belgische politici in functie, met alle gevolgen van dien. Er was de opstand van januari 1959. Er was het Plan Van Bilsen. Dertig jaar ? Die man was gestoord ! Honderden jaren waren er nog nodig ! Twijfel en onzekerheid alom.

En wat doet een overheid die met die toestand geconfronteerd wordt ? Zij haalt een eeuwenoud recept uit de kast. Neen, niet uit grootmoeders tijd. Veel ouder. De Romeinen pasten het al toe en wellicht anderen lang voor hen : Brood en Spelen.

Met dat brood liep het toen nog wel los in Congo. Geen mens had honger in die tijd. Het half miljoen inwoners dat destijds de hoofdstad bewoonde (nu 6 miljoen !), at dagelijks zijn buikje vol. Maar dan de Spelen ! De «Spectacles populaires» deden hun intrede. Europese orkesten, zangers, circusartiesten, poppenspelers, filmploegen en zo meer, werden uitgenodigd en overspoelden steden en dorpen (voor zover bereikbaar over toen nog degelijke wegen). Dorpelingen, die nog nooit een film hadden gezien maakten kennis met Chaplin. Dat diens kunst universeel is, werd hier nog eens, te over, bewezen. Mannen, vrouwen, kinderen rolden over de grond

van het lachen, stompen elkaar in de zij en gooiden stenen naar het witte doek, als die dikke-met-zijn-baard, hun Charlie belagde.

De "Spectacles populaires" kenden in Kinshasa een overweldigend succes. Firma's en plaatselijke bedrijven organiseerden wedstrijden en stelden Quiz-vragen op. Zij deelden ook zeer gegeerde prijzen uit. Moelijkheid was wel dat de gelukkige winnaar of winnares, tot slot, de helse zin : "Merci Spectacles populaires" moest uitspreken. Zelfs een Franstalige tong kan struikelen over dit zinnetje. Het publiek genoot. Gierend en brullend van het lachen, luisterde het naar de tiende wanhopige poging van

La traduction française de cet article se trouve sur notre site www.memoiresducongo.be

het slachtoffer om op die manier zijn dank uit te drukken. Deze laatste werd er niet boos om. Integendeel, hij genoot van zijn succes. Zwarte mensen zijn goedlachs. En ze kwamen toch om zich te amuseren ?

Wie, in het kader van de Spelen, op het idee van de Missverkiezing kwam weten wij niet meer. Wel dat enkele langbenige, mooie meisjes uit Europa kwamen «verzusteren» met mooie meisjes ter plaatse en aantonen dat je er in een handig gedrapeerde wax of pagne, ongelooflijk knap kunt uitzien.

Van de vooromstuit zagen de zwarte Eva's, die op de catwalk defileerden, er adembenemend uit in Europese mode, korte rokjes, glad haar, hoge hakken (oepe, mijn voet slaat om) en passende accessoires. Luid applaus !

Meer dan een halve eeuw later, herinneren wij ons, niet zonder ontroering, de schoonheidskoninginnen van een halve eeuw geleden. Ze luisterden naar lieflijke aansprektitels zoals "Canne à sucre", "Bambou", "Amour-Amour", "Oui Fifi" en andere, al even zoete namen. Onze ex-kolonie beleeft, meer dan ooit, barre tijden. De Spelen zijn, helaas, op de achtergrond geraakt en de zorg om het dagelijks brood primeert. "Het is nog nooit slecht gebleven", zei een optimist. Hij sprak dan wel over de weersomstandigheden.

Kunnen wij beter doen dan deze slagzin ook toepassen op onze geliefde Congo ?

■ Daisy Ver Boven